

Vinko Korošak

sorodnik, sošolec, prijatelj, inženir gozdarstva, kriminalist, pisatelj in publicist.

Pripravil Marijan F. Kranjc

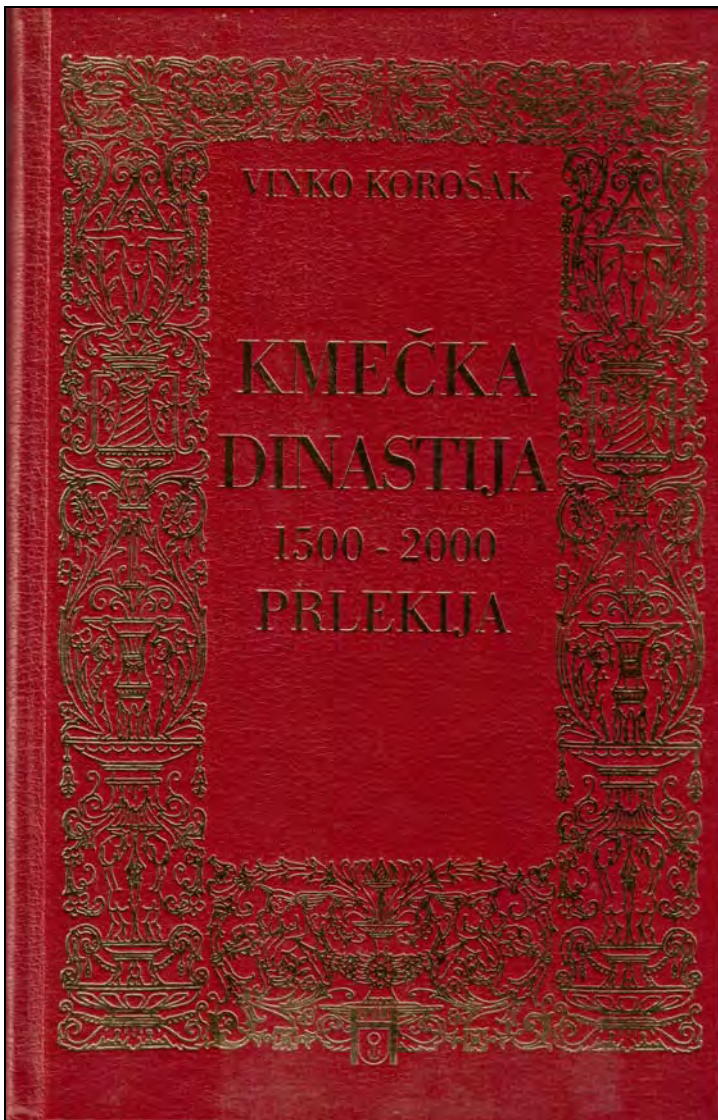

Vinko Korošak, 2000

V rubriki *Naši fantje in dekleta* navadno predstavljam znane in manj znane slovenske vojake.

Nerad predstavljam svoje znance in prijatelje, tudi sorodnike. Vinko je vsekakor izjema, ker je pisatelj o slovenski vojaški zgodovini. V svoji dosedanji knjižni zbirki sicer nima kakšne epohalne knjige kot je Tolstojeva *Vojna in mir*, ali pa Svetinove *Ukane*, ima pa šest knjižnih biserov, ki jih predstavljam, in sicer:

- *Ob zeleni reki*, Nasvidenje čez dvajset let, Nova Gorica 1998, prvenec, izvrstna pripoved o krvavih bojih na soški fronti v prvi svetovni vojni, v kateri so sodelovali tudi njegovi predniki (oče in stric), roman pa je posvetil vsem nedolžnim žrtvam te vojne.
- *Veliko sonce na Evropo*, Nova Gorica 1999, roman o starodavnih Venetih na našem ozemlju, tema, ki je pisatelja prevzela, posvečen spominu na hčerko Tamaro.
- *Nadškofove ječe*, zgodovinska povest, Maribor 2000, kriminalka frankovske duhovščine nad slovenskim prebivalstvom v Karantaniji in slovanskima škofoma Cirilom in Metodom v Panoniji in na Moravškem.
- *Kmečka dinastija*, 1500–2000, Prlekija, Bilje 2003, zgodovinski rodoslovni roman o rodovini Korošak v Prlekiji, po mojem rodovniku.

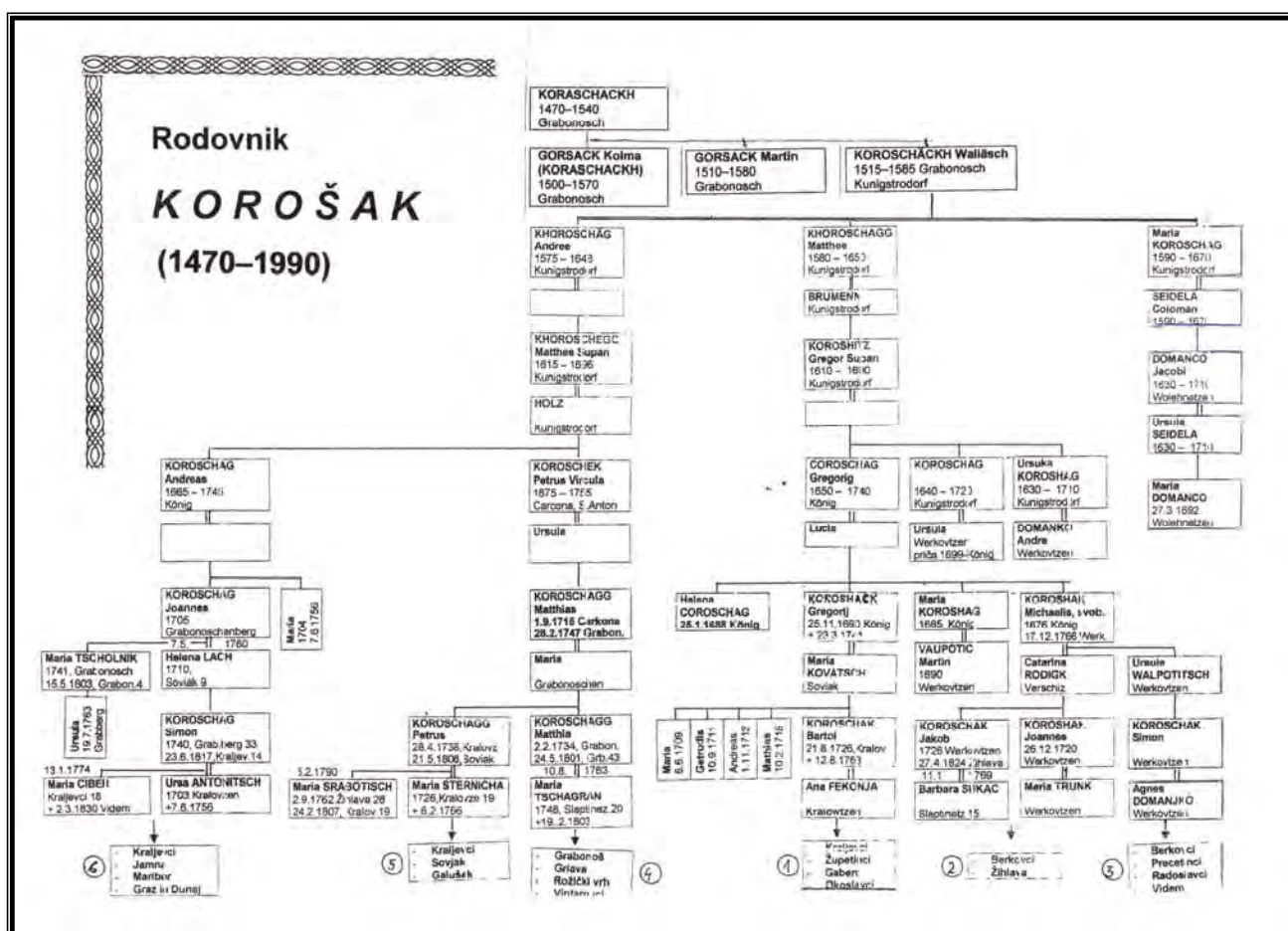
- *General Maister, borec za severno mejo*, Nova Gorica 2009, življenjepis in boj generala Maistra za severno etnično ozemlje in mejo v času po prvi svetovni vojni.
- *Grofje Coronini Cronberg*, Nova Gorica 2010, izredno zanimiva in dokumentirana zgodovinska pripoved o življenja na Goriškem
- *Stotnik Valvazor*, Bilje 2012, zgoščena predstavitev »kranjskega« stotnika in avtorja Slave vojvodine Kranjske. Posebej predstavljena v rubriki o Oceni knjig.

Pred cerkvijo sv. Duh na Stari gori, 2003
(z leve: Vinko Korošak, pater Bruno, dr. Jožef Korošak in MFK)

Avtobiografsko se je (*Ob zeleni reki*, 1998) sam predstavil takole:

Rodil sem se 30. 3. 1934 doma v kmečki družini, v Okoslavcih pri Gornji Radgoni, očetu Jožefu in materi Mariji Korošak (Po mojem rodovniku spada v glavno deblu rodovine Korošak, po domače »Štihovi« iz leta 1682 v Kraljevcih pri Sv. Juriju ob Ščavnici, mati Marija je bila roj. Holc – pripomba MFK). Bil sem sedmi in zadnji otrok v družinski verigi, zato so v meni gledali že bodočega župnika. V šolo sem začel hoditi v začetku nemške okupacije (Stainztal, sedaj Sv. Jurij ob Ščavnici – MFK), se po osvoboditvi prebil skozi gimnazijo (od 1947 na nižji gimnaziji v Gornji Radgoni, potem na I. gimnaziji v Mariboru – MFK) na gozdarsko fakulteto (v Ljubljani, kjer je 1963 diplomiral z nalogo Lovski turizem v Radgoni – MFK).

MFK, Rodovnik Korošakovih (35 listov), Ljubljana, 1995

Vojaščino sem odslužil v JLA takoj po končanem študiju. Moja vojaščina je bila zanimiva, saj je bila podobna Švejkovi. Služil sem samo 10 mesecev, v Virovitici, kot gozdar v artileriji in merilec na gorskem topu B-1. Dobil sem tudi čin poddesetnika (razvodnika), bil na tečaju za šoferja, doživel prometno nesrečo s kamionom (nisem vozil jaz), vendar smo imeli srečo, ko je kamion naredil salto je najbolj kratko potegnul major z zlomom roke. O nesreči smo bili zaslišani na vojaškem sodišču v Sarajevu. Major je predlagal zagovor, da smo šoferja rešili vsakršne odgovornosti.

Ker sem bil starejši od ostalih vojakov, so me zadolžili s "šarcem". Sodeloval sem v šahovskem tekmovanju med enotami v polku in premagal najboljšega tekmovalca, za kar sem bili nagrajen z "izlazom" - izhodom v mesto. Ko smo imeli "uzbuno", si je

nek Bosanc obul moje lepo zloščene čevlje, da sem ves dan trpel v premajhnih čevljih. Ker sem ga nazadnje odkril, mi je na naslednjem pohodu – »maršu« spotikal noge, da sem ves besen izstopil iz postroja, vendar nisem bil kaznovan. Pri "politični nastavi" sem imel predavanje o svetovni geografiji... No, bil sem tudi pohvaljen, ob koncu pa sem si prislužil še izredni dopust, pa so se tako na železniški postaji od mene poslovili vsi vojaki in starešine. Poročnik Dimitrijević je celo obljubil, da me bo obiskal v Sloveniji, ker bi rad videl kaj bom počel. Pa ga, seveda, ni bilo!

Po vojaščini sem se nato kot gozdarski inženir zaposlil v na Kmetijskem kombinatu v Gornji Radgoni. Po petih letih gozdarjenja me je poroka s soprogo Berto, profesorico biologije zanesla na Goriško, najprej v Renče, nato pa v Šempeter pri Novi Gorici, kjer sem kot nazadnje dobil službo v kriminalistični službi Uprave za notranje zadeve v Novi Gorici. Sedemnajst let sem delal kot kriminalistični inšpektor in si ogledoval človeške tragedije izza odra. Delo v policiji je bilo zelo pestro... Ko sem odkril tihotapstvo v službenem vrhu, sem se 1985 vrnil nazaj v gozdarstvo kot inšpektor za območje Soškega gozdnega gozdarstva. Leta 1996 sem se upokojil kot gozdarski inšpektor.

Upokojensko brezdelje sem zapolnil s pisanjem. Najbolj me zanima slovenska vojaška zgodovina in venetska teorija o izvoru naših prednikov.

*Napisal sem pa tudi nekaj pesmi, člankov in štiri drame, ki pa še čakajo objave. Poskusil sem se tudi v satiri, pa je moja knjiga **Ujemite Osamo bin Ladna**, Pro-Andy Maribor 2012 doživela kar precejšen uspeh.*

V knjige sem se zaljubil kot šolarček. Rad sem sanjaril in zgodbe so mi dajale krila. Tudi sam sem se poskušal v pisanju, vendar mi je za zahtevnejša dela vedno zmanjkovalo volje in energije. Pred upokojitvijo sem delal inventuro in se pri tem spomnil na kitajsko misel o življenjski nalogi vsakega moža: otrok, drevo, knjiga. Tako sem sedaj pri knjigah...

No, Vinko ni samo pisatelj. Je tudi zelo aktiven spremljevalec našega trenutnega življenja in neizprosen kritik vseh političnih in ideoloških zablod.

Vsako njegovo pismo v osrednjem ali primorskem časopisju je klena beseda podprta z zgodovinsko izkušnjo.

Ob predstavitvi Malgaja, Ajdovščina, 2009
(z leve: MFK, pater Bruno in Vinko Korošak)

Včasih se tudi srečava, vsako leto na Dan mladosti pa s sošolci iz Gornje Radgone.

Vinko, še na mnoga leta!